

[Udenrigsministeren.]

paa de vigtigste danske Udførselsvarer pludselig — i hvert Fald med forholdsvis kort Varsel — indskrænkede Danmarks Købeevne klækkeligt, og man for det andet vendte tilbage til den Usikkerhed i Møntforholdene, som havde gjort sig gældende i de første Aar efter Krigen, vendte tilbage til en saadan Tilstand gennem Englands Opgivelse af Sterling paa en Maade, som paaførte Danmark et meget, meget stort maanedligt Tab. Paa det Tidspunkt var det nødvendigt for at holde Orden i den danske Betalingsbalance at gennemføre den Ordning, som Partierne da enedes om, og dette maa ogsaa overfor Udlandet staa som den afgørende Grund til Valutacentralens Oprettelse.

Men naar man skulde følge denne Tanke, naar man skulde gennemføre, at Danmark ikke indførte for flere Penge, end vi havde Raad til under de givne Forhold, maatte man anvende et Princip i Overensstemmelse med Mestbegunstigelsens Idé, i Overensstemmelse med Retfærdigheden overfor de forskellige Stater, og det Princip, vi har anvendt og fulgt indtil dette Øjeblik, er, at der tilvejebringes et rimeligt Forhold mellem Indførsel og Udførsel for hvert givet Land. Naar Udførselen fra Danmark til et Land gaar ned, maa Indførselen fra dette Land til Danmark gaa ned i tilsvarende Grad. Det er ikke et Princip, der skaber Forret for nogen, det er et Princip, der anvendes ensartet overfor alle; det kan ikke afløses af Præferenceaftaler. Men ganske bortset derfra er der for Præferenceaftalernes Vedkommende det afgørende Forhold, der forhindrer Afslutning af saadanne, at ingen af de Stater, hvormed Danmark har Handel af nogen Betydning, indtil dette Øjeblik har vist blot den fjerneste Villie til at slutte Præferenceaftaler. Dette gælder ogsaa i meget høj Grad for Englands Vedkommende under hele den Forhandling, der nu finder Sted, idet England som de andre Stater vedblivende har stillet sig paa Mestbegunstigelsesgrundlaget som det virkelig bestemmende for, paa hvilken Maade deres Forhold til de øvrige Stater skulde lægges til Rette.

Dette betyder ikke, at der ikke i givet Tilfælde kan opstaa Strid om Forstaaelsen af Mestbegunstigelsen og kan anvendes Fortolkninger, som væsentlig forringer Værdien deraf; men det er givet, at indtil dette Øjeblik har Betingelser for at afslutte Præferenceaftaler overhovedet ikke foreligget. Og derfor maa jeg tilstaa, at jeg, som jeg

har haft Lejlighed til at sige det nogle Gange, forbavses over den Ihærdighed, hvormed man her i Danmark diskuterer dette for Tiden fuldkommen teoretiske Spørgsmaal, der ikke har nogen Tilknytning til praktisk foreliggende Muligheder. Jeg har tilføjet, at jeg for min Del ikke har nogen særlig Afsky for disse Præferenceaftaler, som nogle Medlemmer i denne Sal med en særegen Lidenskab dyrker og elsker. Hvis Situationen bliver saadan, at Danmark kan have virkelig handelspolitisk Fordel deraf, da tror jeg godt, vi kunde enes om i givet Tilfælde at træffe Præferenceaftale, hvis den stillede os gunstigere end anden Form for Aftale. Men Spørgsmaalet har hidtil overhovedet ikke foreligget og har derfor ingen som helst praktisk Interesse.

Hvad angaar de øvrige Bemærkninger, der fremkom fra det ærede Medlem Hr. Holstein, maa jeg erkende, at jeg var ikke rigtig klar over Hensigten med dem, og hvad der var hans egentlige Opfattelse af Spørgsmaalet. Jeg forstod, han vendte sig strengt spørgende til sit tidligere Parti, og at dette Parti med nogen Uvillie modtog de Spørgsmaal, han stillede til dem; men saa vidt jeg kunde følge hans Tanke, stod han dog egentlig nærmest paa samme Standpunkt som det Parti, han tidligere har tilhørt, og derfor forekommer det mig, at hvis Debatten om hans Teorier i saa Henseende skal fortsættes, vil den naturlige Form for Fortsættelsen være en Diskussion mellem det ærede Medlem og Ordføreren for det Parti, han nu tilhører. En saadan Diskussion vilde utvivlsomt frembyde megen Interesse, og jeg haaber, at den ved Lejlighed kan foregaa, medens vi andre hører paa det, hvis det ikke sker ved denne Lejlighed.

Dernæst har jeg nogle Ord at sige til det ærede Medlem, der er Ordfører for Forslagsstillerne. Det ærede Medlem erkendte i Gaar, at jeg for min Del ikke havde, om jeg saa maa sige, behandlet ubehageligt det Parti, han tilhører, eller ham selv, men han mente, jeg dog havde gjort dem større Skade paa dette Omraade ved den Optimisme, jeg ved forskellige Lejligheder har lagt for Dagen. Jeg vil bede det ærede Medlem læse igennem de Taler om disse Spørgsmaal, som jeg har holdt, og jeg tror, det vil falde ham meget svært i disse Taler at paapege noget, der er Udtryk for en overdreven Optimisme.

Jeg har, lige siden vi, efter 1929, havde Grund til at begynde disse Diskussioner, altid behandlet Spørgsmaalene med Erkendelse af de Vanskeligheder, som den nye Afspærringspolitik, der findes i Verden, i høj